

שני קטעים מתוך 'הנרי החמישי'

מערכה רביעית, מקהלה.

עתה דמו לכם רגע בזמן,
שבו אִשׁוֹת סְתוּמוֹת וְאַפְלָה כְּבֵדָה
מְרוֹת אֵת חָלְלוּ שֶׁל הַיְקוּם.
מִמְחִנָּה אֶל מְחִנָּה, בְּרַחֵם הַלַּיִל הַקּוֹדֵר,
קוֹל נְהִים חֲרִישֵׁי שֶׁל הַצְּבָאוֹת בּוֹקֵעַ
וְהַזְקִיפִים מִחֲלִיפִים חֲרָשׁ
סְסֵמָאוֹת צְפוּנוֹת שֶׁל מִשְׁמֶרֶתָם.
מְדוּרָה מוֹל מְדוּרָה, וּבִלְהִבּוֹתֶיהֶן הַלְּבַבְנוֹת
רוֹאִים הַחֲיָלִים זֶה אֵת פְּנֵי הַמְּאַבְקִים שֶׁל זֶה.
סוֹס מְאִים עַל סוֹס בְּצִהָלָה רְמָה וּמְחִיחֶרֶת,
אֲזֵן הַלַּיְלָה הַקֶּהָה פּוֹלַחַת; וּבְאֵהָלִים
חֲרָשֵׁי הַנְּשֶׁק, בְּפִטְיִשִׁים עִמְלָנִיִּים
מְסַמְרָרִים אֵת שְׂרִיוֹנוֹת הָאֲבִירִים
וְעַל הַהֲכָנוֹת הַנּוֹרְאוֹת יְעִידוּ.
תְּרַנְגוּלֵי הַכֶּפֶר קוֹרְאִים, הַשְּׁעוֹנִים מְצַלְצְלִים
וּבִקֵּר מִתְנַמְנֵם נוֹקֵב בְּשִׁעַת שְׁלוֹשׁ.
גָּאִים בָּרֵב עֲדִיפוֹתָם, בְּטוּחִים בְּנִצְחוֹן
יוֹשְׁבֵי הַצָּרְפֶתִים. לְהוֹטִים, מְלֵהֲטִים
הֵם מִהֲמָרִים עַל הָאֲנִגְלִים וְעַל כְּפָר־נִפְשָׁם הַדָּל
וּמִתְקַלְסִים בְּלַיְלָה הַנִּכְבָּה וּכְבֵד הַצַּעַד,
שְׂכַמְכֶשֶׁפָה רְעָה וּכְעוֹרָה צוֹלֵעַ לְאִטּוֹ
אֶלִי סוֹפוֹ. וְהָאֲנִגְלִים הָאֲמֻלָּלִים, שְׁגוֹרְלָם נְחָרֵץ,
כְּקַרְבָּנוֹת־עוֹלָה לְיַד הַמְּדוּרוֹת

יושבים בארץ־רוח ומהרהרים
 בסכנות שיזמן להם הבקר ; תנועות נוגות,
 לחי שקועה ומעילים מרוטים,
 לאור ירח חורגן נדמים הם
 כלגיון נורא, רוחות שלא מפאן. הו שורו, ראו
 את המפקד המלך של חיליו הנשברים
 פוסע ממשמר אלי משמר, מאהל אלי אהל ;
 הניחו לו לקרא, כי לו השבח והתהלה.
 הולך הוא ופוקד את אנשיו
 ומברכם ברפת הבקר בחיוף בלשן,
 ועוד יקרא להם אחי וידידי ובני עמי.
 בקלסתרו המלכותי אין אות
 כי יתירא מן הצבא המכתר,
 גם לא יסגיר מורא בכדגון
 ללילה היגע, ליל משמר
 אלא ישקיף צלול ורענן, בהתאפקות גמורה,
 במראית־עין של שמחה כבושה ומתק של מלכות,
 עדי כל מי שעד לרגע זה מבהלה הוריק
 ביט בו, ונחמה פיק ממו מראהו.
 בנדיבות גדולה, כשמש העולם
 יחממו עיניו הרחומות כל איש ואיש
 וכל אימה קרה ימס, עד הטובים גם הרעים
 יראו שם, חרף אפסותם,
 נפך של הרי נמסך אל תוף הליל.

עתה נחושה עם עלילתנו אל הקרב
 ושם, אויזה, הן נעטה חרפה
 בארבע או חמש חרבות הפח
 (מעוררות גחוף, לא ראויות לקרב)
 על שמה של אנ'נקור ; אף שבו וצפו,
 דמו את העבדות על פי הצגתן.

מערכה רביעית, תמונה שלישית

וסטמורלנד :

הה, לו היתה עמנו רבכה
מכל אותם גברים באנגליה
שלא יצאו היום למלחמה.

הנרי :

מי המיחל לקף ?
וסטמורלנד דודני ? לא, דודני הצח.
אם למיתה נועדנו, די לה לארצנו
שתאבד אותנו ; אם לחיים,
ככל שמעטים נהיה ירב חלקנו בתהלה.
במחילה, אל תיחל אף לאדם נוסף.
חי יופיטר, איני חומד זקה
ולא צרה עיני בסועדים על שלחני ;
את מלבושי אחלק עם המבקשם ללבש ;
דברים ריקים כאלה אינם מעיני.
אף לו היה זה חטא לחמד כבוד,
אין עוד חוטא כמוני בעולם.
לא. באמונה, דודן, אל תיחל לאיש מאנגליה.
האל עדי ! לא אאבד מן הכבוד
אף לאדם נוסף שיבקש לחלק בו עמדי
ובגדולה בתשוקתי. אף לא אחד !
יתר על כן, וסטמורלנד, הודע לאנשיך :
האיש שקבתו הרגישה תחרד מן המשתה,
רשאי להסתלק ; אשור למעבר הוא יקבל
וצרור מעות לארנקו, דמי הנסיעה.
איני מוכן למות לצד אדם

שְׁלֹא יִהְיֶה מוֹכֵן לְמוֹת אֹתִי.
 הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם חֲגוֹ שֶׁל קְרִיסְפִיאָן.
 מִי שְׂיַחֲזֶה הַיּוֹם וְאֵל בֵּיתוֹ יָשׁוּב,
 יִזְכֹּר הַיּוֹם הַזֶּה בְּחֵיל וּבְרַעְדָּה
 וְשָׁמוּ יִקְרָא "יוֹם קְרִיסְפִיאָן".
 מִי שְׂיַחֲזֶה הַיּוֹם וְעוֹד יוֹסִיף שָׁנִים הַרְבֵּה
 יִפְרֹשׁ מִדֵּי שָׁנָה, עָרַב הַחֲג, מִשְׁתָּה לִּידִידִיו
 וְכֵה יֹאמֶר: "מִתָּר יוֹמוֹ שֶׁל קְרִיסְפִיאָן הִקְדוּשׁ".
 אֲזַי יִפְשִׁיל אֶת שְׂרוּלוֹ, וְצִלְקוֹתָיו יִגַּל
 וְכֵה יֹאמֶר: "אֶת אֱלֹה הַפְּצָעִים נִפְצַעְתִּי בַיּוֹם קְרִיסְפִיאָן".
 זְקֵנִים שׁוֹכְחִים, הַכֹּל הֵן? שְׂכַח
 אֵךְ הוּא יִזְכֹּר, לְגַבוּרָתוֹ,
 הַעֲלִילוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה בַיּוֹם הַהוּא. וְאִזּוּ יִנְקַב שְׁמוֹתֵינוּ,
 שְׂגוּרִים עַל פִּיו כְּמוֹ מַלְיָם שֶׁל חַל:
 הַמְּלֶךְ הַרִי, בְּדַפּוֹרֵד וְאַקְסוֹטֵר,
 וּוּרִיק וְטֵלְבוּט, סוֹלְסְבֵרִי וּגְלוֹסְטֵר,
 בְּזַכְרוֹנוֹ הֵם חֲרוּתִים בְּמֵלֵא תְהִלָּתָם.
 אֶת זֶה הַעֲלִילָה יִנְחִיל הָאִישׁ לְבָנוּ,
 וְלֹא יוֹחַג עוֹד יוֹם חֲגָם שֶׁל קְרִיסְפִין וְקְרִיסְפִיאָן
 לְמֵן הַיּוֹם הַזֶּה עַד תָּם יְמֵי עוֹלָם
 אֶלָּא אִם נִזְכָּר בּוֹ גַּם אֲנַחְנוּ –
 אָנוּ הַמְּעַטִּים, הַמְּעַטִּים הַמְּבָרְכִים, גְּדוּד הָאֲחִים לְדָם.
 כִּי מִי שְׂאֵת דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ אֹתִי הַיּוֹם
 אֲחִי יִהְיֶה, גַּם אִם דָּל בְּדֵלִים הוּא;
 הַיּוֹם הַזֶּה נִסְף בּוֹ רוּמָמוֹת.
 וְהַגְּבָרִים בְּאַנְגְּלִיָּה, אֲשֶׁר נָמִים לָעַת הַזֹּאת בְּמִטְתָּם
 יִאָּרְרוּ עֲצָמָם עַל לֹא הָיוּ כָּאֵן,
 וְגַבְרוּתָם תִּדְם עַת יְדַבֵּר הָאִישׁ
 שְׁפֹה אֹתִי לְחֵם בַּיּוֹם קְרִיסְפִיאָן הִקְדוּשׁ!

(מאנגלית: נורית יהודאי)